

NHỮNG CON CHỮ DỊU DÀNG CỦA TRẦN NGHI ÂU CƠ

MY PAIN

*(Viết khi 10 tuổi, đăng lần đầu trên Tạp Chí Văn Uyển Mùa Hè 1999
và nhận được nhiều quà của độc giả khắp nơi gửi về tặng; trong số có một con Kankuru nhồi bông của một nữ
độc giả ở thành phố Victoria, nước Úc gửi, hiện nay đã hơn 20 năm trôi qua, Âu Cơ vẫn còn giữ.)*

I walked slowly out of the school building. It was Thursday, and I usually loved Thursdays because it was the day before Friday. But, especially today I hated it. My father is coming soon, and is probably here already, waiting in my mom's car. He had walked out on the family when I was eight years old. So now when he asked my mom if he could come and see me on Vietnamese New Year. My mom, though shocked, still said yes. She is a woman with a very good heart. She tried whatever she could to make me happy.

When she asked me about my father's coming back, I totally turned away from the idea. But she said, "*Au Co, if you want to live through the year 2000, you have to have a good heart. Your father is begging to meet you.*" I didn't want to talk about it, so I mumbled a yes.

I can began to see the car coming into view so is my dad. He stood there, next to my mom's car, his head is bald, and his beard has grown whiter as if he has been under stress. I would n' t be surprised.

As I approached the car, he rush out to give me a hug. I pushed away from him, embarrassed. I noticed a wedding ring on his finger. How could he wear that wedding ring in front of my mom? I didn't want to be seen with him. So I hurried into the car.

My father started at me all the way to a restaurant.

I didn't say nothing to him all through the meal but only talk to my mom. I know that the actions I am doing is cruel but I think my father deserves it. After what he has done to my mom and I, how could I forgive him?

The meal was finished. We left the restaurant.

At the Costco, my father insisted on buying me a gift. After a while, I finally choose a book about cats.

Then we went to an official supply store and my mom bought me many beautiful pens. In the super market, I tried to show my mom what kind of cat which I thought my cat was, but she was too busy to listen to me. So my father tried to make conversation with me and started to build a trap. I guess I got caught in that trap and started to talk to him back, but really inside me, there was a feeling as if I am talking to a stranger not my father.

When we got home, my father seemed to have gotten me in that trap even more. I talked to him even more. This went on for an hour until I stopped and thought about what I am doing can be hurting my mother. So I went over to her to see how she felt, and she said, *"Go ahead! Don't worry about me! I don't mind!"*

After she said that, I felt better, same time with a guilty feeling inside me. So I went to sleep.

The next morning, I woke up early for school and hurried to get out of the house.

On Saturday morning, all of my friends came to my house for their piano lessons. While I was standing there and talking to my friends, suddenly my right leg gave away. I knew what was happening is unusually. I told my mother what was going on for my leg. My father wanted to rub on some stinky medicine oil, but I refused him. I hated when he touched me. So I said lie that it didn't hurt anymore.

That Saturday night, I asked my father if he could go to his home a couple of days later? He answered that since his plane was going to leave at 8:00 in the Sunday morning, he would change the flight and leave at 10:00 at night.

I asked why he couldn't go back to his own home the next Monday? He said because of his job.

I thought, well, when he was living with me and my mother, he left his job, his family and our happiness in under 30 seconds. I didn't believe what he said.

On Sunday, two days later, it was the last day he stayed with us. So in the morning, when he asked me if I wanted to go to a movie, I said yes. But then when we got into the car, I changed my mind and instead of going to a movie, I wanted to go to a bookstore called Barnes and Noble after we left the restaurant called Day Cow. I chose a book, *The Witches*. My father asked if I wanted anything else. I said yes and got two CD.

In the afternoon, my mother had invited a couple of old friends over for dinner to drink alcohol! (Ewwwwww!)

Then it happened. It was around 5:00 PM when my father's "wife" called. I picked up the phone and I heard her voice. I asked who she was. She said her name and that this morning she went to the airport to pick my father up, but he wasn't there. I nearly dropped the phone and give it to my mom.

My mom yelled through the phone, saying that that woman just leave us alone; but that woman didn't.

She called again, again, again and again...

Every time the bell rang, my father picked the phone up and went into the bathroom to talk to that woman. The last time he talk about 15 minutes.

When he came out of the bathroom, I was already in bed.

My mother woke me up at 10:00 PM to say goodbye to my father. I didn't look at him for a least. My heart was hurt. I just cried in my mother's shirt. My parent talked. I cried. When Uncle Dũng said "*It's time to go!*", my father stood up reluctantly and looked at me the last time, then went away.

The next day I had no school. It was President's Day. I told my mother I didn't feel good. She touched my forehead and said I had a fever. I was really sick. So was the whole week. I stayed home for the whole week. I really know that I wasn't just having a normal fever. I was sick because I was heartbroken. My pain didn't cause my tears but my tears caused my pain.

One time when I woke up, I found my mother watching me lovingly. She said that I was calling my father out in my sleep. I told her about the dream I had. *I was watching TV by myself. I called my father to come and watch TV with me. He ignored me and I saw him playing with that woman's kids. Though I've never met them but somehow I knew.*

When I finished telling the dream, my mother didn't say anything.

During the next few days, my mother played games with me and told me stories about her childhood. *The very sad stories!*

I appreciated all the thing she did very much, for I know that she will never leave her writing. I joked that I wished I was sick more often so she could tell me more stories. But she didn't laugh.

When I finally had enough strength to sit up and watch TV, my mother was so happy. I was getting better and better. Soon I was recovered all together. But that fever still lingered in me, for ever!

Later on, my mother told me that she thought I was going to die. I guess I really had her worried.

(San Jose, June 21/1999)

[]

CÁI ĐAU (TRONG LÒNG) TÔI

Tác giả : *Trần Nghi Âu Cơ.*

(Bản tiếng Việt do chính Âu Cơ dịch và đọc lên cho Mẹ viết, giữ đúng nguyên văn, mẹ chỉ thêm giùm các dấu chấm, phết.)

Tôi đi chậm chậm ra khỏi trường. Đó là ngày thứ Năm. Thường tôi thích các ngày thứ Năm lắm vì nó là ngày trước khi sang thứ Sáu. Nhưng bữa nay đặc biệt tôi ghét nó. Bữa nay bố sẽ đến, mà cũng có thể là bố ở đây rồi, đang ngồi đợi trong xe của mẹ. Bố bỏ gia đình lúc tôi mới 8 tuổi. Bây giờ bố xin mẹ có thể cho về thăm tôi trong dịp Tết VN được không. Mẹ dù ngạc nhiên, vẫn nói được.

Mẹ là một người có trái tim rất tốt. Mẹ cố gắng làm cho tôi vui. Lúc mẹ hỏi tôi về vấn đề bố trở lại, tôi không chịu. Nhưng mẹ bảo, "Áu Cơ, nếu con muốn sống qua khỏi năm 2000 thì con phải có phước. Bố đang xin gặp con." Tôi không muốn nói về điều đó nữa nên mới ậm ừ trong miệng chữ "được".

Tôi bắt đầu thấy cái xe trong mắt nhìn, luôn cả bố nữa. Bố đứng, ké bên xe mẹ, tóc hớt cao, râu bạc hơn, giống như bố bị buồn phiền lắm. Tôi không ngạc nhiên theo điều đó.

Lúc tôi đến gần cái xe, bố chạy ra đưa tay ôm tôi. Tôi đẩy bố ra, mắc cỡ. Tôi nhìn thấy một cái nhẫn trên ngón tay bố. Sao mà bố có thể dám đeo cái nhẫn đó trước mặt mẹ? Tôi không muốn người ta thấy tôi đứng gần bố nên chui nhanh vào xe.

Bố nhìn tôi hoài trên đường đi tới tiệm ăn.

Tôi không nói gì với bố suốt bữa ăn, mà chỉ chuyện trò với mẹ. Tôi biết những chuyện tôi đang làm rất là ác độc nhưng mà tôi nghĩ bố đáng bị cái đó. Sau những điều bố làm cho mẹ và tôi, làm sao tôi có thể quên cho bố?

Ăn cơm xong, mình đi ra khỏi nhà hàng rồi mình tới Costco.

Lúc ở Costco, bố cứ đòi mua cho tôi một món quà. Sau một lúc, cuối cùng tôi chọn một cuốn sách về loài mèo.

Mình đến một chỗ bán viết. Mẹ mua nhiều cây viết đẹp cho tôi. Lúc ở trong chợ, tôi cố gắng chỉ cho mẹ thấy con mèo nào trong sách là giống với con mèo của tôi, nhưng mẹ bận rộn quá nên không nghe tôi nói gì cả. Bố mới cố gắng trò chuyện với tôi và bắt đầu đưa ra một cái bẫy. Tôi nghĩ tôi bị dính vào trong cái bẫy đó, thành ra tôi cũng bắt đầu trò chuyện cùng bố, nhưng thật tình trong lòng tôi nó giống như đang nói chuyện với một người xa lạ thôi.

Lúc về nhà, bố dường như bắt tôi vào trong cái bẫy đó nhiều hơn. Tôi nói chuyện với bố nhiều hơn, khoảng một tiếng đồng hồ thì tôi ngừng không nói với bố nữa. Tôi nghĩ rằng những hành động của tôi có thể làm cho mẹ buồn, nên tôi tới bên mẹ mà hỏi. Mẹ nói: "Cứ đi đi, nói chuyện với bố đi, mẹ không buồn đâu."

Sau khi nghe mẹ nói vậy, tôi thấy đỡ trong người hơn nhưng vẫn cảm thấy có tội. Nên tôi bỏ đi ngủ.

Ngày hôm sau tôi thức dậy sớm để đi học và tôi vội vàng ra khỏi nhà.

Sáng thứ Bảy, tất cả bạn tôi đều đến học đàn. Lúc tôi đang đứng nói chuyện với bạn, tự nhiên chân bên phải của tôi quỵ xuống. Tôi biết những gì đang xảy ra cho tôi thì không bình thường lắm. Tôi nói với mẹ chân tôi đang bị đau. Bố muốn xúc chất dầu gì đó rất thú vị lên chân tôi, nhưng tôi không chịu. Tôi không muốn bố sờ đến tôi. Thành ra tôi mới nói láo là chân tôi không đau nữa.

Rồi đêm đó tôi hỏi là bố trở về nhà bố mấy ngày sau được không? Bố trả lời máy bay của bố đáng lẽ sẽ bay lúc 8 giờ sáng Chủ nhật ngày mai nhưng bố đã đổi thành 10 giờ đêm rồi. Tôi hỏi tại sao bố không đợi đến ngày thứ Hai

hãy về? Bố nói tại vì việc làm của bố. Tôi nghĩ trong đầu, lúc mà bố đang ở với mẹ và tôi, bố bỏ việc làm, bỏ gia đình và hạnh phúc chúng tôi dưới ba mươi giây thôi!

Tôi không tin những lời bố nói.

Ngày Chủ nhật, hai ngày sau, là ngày cuối cùng bố ở với mẹ con tôi. Thành thử buổi sáng lúc bố hỏi tôi có muốn đi xem phim với bố không thì tôi nói được. Tôi đi. Nhưng lúc mình vô xe, tôi đổi ý nói là không muốn đi xem phim nữa mà đi đến một tiệm sách tên Barnes & Noble sau khi mình ra khỏi tiệm ăn tên Day Cow. Tôi chọn một cuốn sách tựa là Các Bà Phù Thủy. Bố hỏi tôi có muốn gì khác nữa không? Tôi nói có và chọn mua hai cái CD.

Buổi chiều, mẹ mời mấy người bạn cũ đến ăn cơm tối và uống rượu. (Ewwwwww!) Rồi chuyện đó xảy ra. Lúc khoảng 5 giờ, "vợ" của bố gọi sang. Tôi bắt điện thoại lên và nghe giọng của bà. Tôi hỏi bà là ai? Bà kể tên bà ra và nói sáng hôm nay bà đi đón bố ở phi trường nhưng không có. Tôi suýt đánh rơi cái điện thoại, và đưa nó cho mẹ. Mẹ hét to lên nói là bà không được làm phiền đến chúng tôi, nhưng bà vẫn cứ làm phiền. Bà lại gọi nữa, nữa, nữa và nữa. Mỗi lần tiếng chuông reo là bố lại đứng lên nhấc điện thoại và vô trong nhà vệ sinh để trò chuyện với bà.

Lần cuối cùng bố nói khoảng 15 phút. Lúc bố ra khỏi phòng tắm thì tôi đã đi ngủ rồi.

Mẹ đánh thức tôi dậy lúc 10 giờ tối để nói lời chào bố. Tôi không nhìn bố chút nào hết. Trái tim tôi đang bị thương. Tôi khóc trong áo của mẹ. Bố mẹ nói chuyện. Tôi khóc. Đến khi chú Dũng nói: "Tối giờ đi rồi!" thì bố mới đứng lên một cách miên cưỡng và nhìn tôi lần cuối.

Xong bố bỏ đi.

Ngày hôm sau tôi không đi học. Đó là ngày kỷ niệm mấy ông Tổng Thống đã chết. Tôi nói với mẹ tôi không thấy khỏe lắm. Mẹ sờ trán tôi và nói tôi bị sốt. Tôi rất bệnh. Thành thử nguyên cả tuần đó tôi ở nhà, không đi học. Tôi biết là tôi không phải bệnh bình thường. Tôi bệnh vì trái tim tôi đang nát bậy. Cái đau không làm ra nước mắt cho tôi, nhưng nước mắt của tôi đã đến từ cái đau đó.

Một lần lúc tôi tỉnh dậy, tôi thấy mẹ nhìn tôi rất âu yếm. Mẹ nói là tôi kêu tên bố lúc tôi đang ngủ. Tôi kể cho mẹ nghe về giấc mơ. Tôi đang coi TV một mình. Tôi gọi bố đến coi chung nhưng bố làm như không có tôi ở đó. Tôi thấy bố chơi với mấy đứa con của bà kia. Dù tôi chưa bao giờ gặp con của bà nhưng tôi vẫn biết đúng là như vậy.

Lúc tôi kể xong giấc mơ, mẹ không nói lời gì.

Trong mấy ngày sau, mẹ chơi trò chơi với tôi và kể cho tôi nghe về thời thơ ấu của mẹ. Những câu chuyện thật buồn. Tôi rất mừng ơn những gì mẹ đang làm cho tôi vì tôi biết mẹ rất bận với văn chương của mẹ. Tôi nói đùa là tôi cầu cho bệnh hoại để được nghe mẹ kể chuyện hoại, nhưng mẹ không cười vì cái đùa của tôi.

Lúc tôi đã đủ mạnh để ngồi dậy coi TV, mẹ rất vui mừng. Tôi lành bệnh hẳn. Nhưng mà cái đau tôi kể ở trên vẫn còn dính trong lòng tôi, mãi mãi.

Sau đó, mẹ nói là mẹ tưởng tôi sẽ chết. Tôi nghĩ chắc tôi làm cho mẹ lo lắng lắm.

(San Jose, June 2/1999).[]

